

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΧΙΛΤΟΝ • ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΕΥΛΟΓΡΑΦΙΕΣ 1969

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μὲ τὴ νέα χαρακτηριστικὴ ἐργασία του, ὁ Κωνσταντῖνος Γραμματόπουλος προσέρχεται στὸ νεωτεριστικὸ κίνημα καί, ἀκριβέστερα, στὴν ἀφηρημένη τέχνη. Προσέρχεται δίχως βιασύνη καὶ ἀφοῦ ἀπόδειξε τὶς ἱκανότητές του, ὡς σχεδιαστής καὶ χαρακτής, σὲ πολυάριθμα εἰκαστικά ἔργα. Μὲ τὴ νέα του παραγωγή, ποῦ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν προβλέψει ἀπὸ τὸν μακρὸ πειραματισμὸ του, ρίχνεται ἀποφασιστικὰ στὴν ἀναζήτηση τῆς αὐτοσημίας τῶν σχημάτων καὶ τῶν χρωμάτων, γιὰ νὰ καταλήξει σὲ μιὰ τέχνη ὑποβολῆς καὶ ὄχι ἀπεικόνισης.

Τὸ πρωτεῖο μεταξὺ τῶν τεχνῶν τὸ κατεῖχε, κατὰ καιροῦς, πότε ἡ γλυπτικὴ, πότε ἡ ζωγραφικὴ, πότε ἡ λογοτεχνία. Ἀπὸ τοῦτο προέκυψε μιὰ ζωγραφικὴ ποῦ φιλοδοξοῦσε νὰ εἶναι γλυπτικὴ, μιὰ γλυπτικὴ ποῦ φθονοῦσε τὰ μέσα τῆς ζωγραφικῆς, τέλος μιὰ ζωγραφικὴ καὶ γλυπτικὴ ποῦ πλήρωσαν τὸ φόρο τοῦ αἵματος στὴ λογοτεχνία. Ἦρθε ὁ καιρὸς ποῦ τὸ πρωτεῖο ἀνήκει στὴ μουσικὴ. Τὸ φαινόμενο δὲν ὀφείλεται σὲ καμμιά ἰδιοτροπία τῶν καλλιτεχνῶν· εἶναι ἐπακολούθημα τῆς ἀποσάθρωσης τῆς κοσμοθεωρίας ποῦ γέννησε τὸν κανόνα τῆς Ἀναγέννησης. Οἱ εἰκόνες ἔγιναν τόσο ἀναξιόπιστες ὅσο καὶ οἱ θεσμοί. Οἱ τέχνες, γιὰ νὰ ἐπιζήσουν, ἀναζήτησαν—καθεμιὰ στὴν περιοχὴ τῆς—τὴν καταγωγικὴ τους καθαρότητα, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τελικῶς τὴν ἀρχὴ τῆς συγγενείας τους, ποῦ εἶναι ἡ αὐτοσημία τῶν μέσων τους.

Τὸ ἀξίωμα ὅτι τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα αὐτοσημαίνονται τὸ ὑποστήριξε ὁ Πλάτων καὶ τὸ ἀπόδειξε ἡ ἀνεικονικὴ τέχνη τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ ἀποδείχνει πάντα κάθε τέχνη ἀξία τοῦ ὀνόματος, ἀκόμα καὶ ἡ πλεον εἰκαστικὴ. Πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ, μπροστὰ σ' ἕναν πίνακα, τὸ κοινὸ ἐπέβαλλε τὴν τυφλὴ του ἀπαίτηση μὲ τὸ ἐρώτημα «τί παριστάνει;». Σήμερα καθένας, ἀκόμα κι ὁ λιγώτερο ἔμπειρος, ἀναζητεῖ τὶς ἀξίες ποῦ ἰδιάζουν στὸ ἔργο τέχνης, θέλοντας νὰ ἐννοήσῃ τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικὸ μιᾶς δύσκολης γλώσσας. Κανεὶς βέβαια δὲν εἶναι τόσο μισαλλόδοξος ὥστε νὰ διαγράψῃ τὴ σεβάσμα τέχνη τοῦ παρελθόντος. Διεκδικεῖ μονάχα δικαίωμα ἰθαγενείας γιὰ τὴν τέχνη τοῦ αἰῶνα του.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γραμματόπουλος ἐπιζητεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴ συγκίνησή του ἀπὸ τὴ θέα τῶν τοπίων τῆς πατρίδας του ἢ ἀπὸ τὴν ἀναπόληση τῶν ἀρχαίων μύθων τῆς. Θέλει νὰ μᾶς μεταδώσῃ τὸ μύχιο συναίσθημά του χωρὶς νὰ παραστήσῃ τὸ τοπίο καὶ χωρὶς νὰ εἰκονογραφήσῃ τὸ μῦθο. Ὁλος ὁ κόσμος μιλάει γιὰ τὴ μελωδία μιᾶς κορυφογραμμῆς, γιὰ τὴν ἀύχμηρότητα ἑνὸς τοπίου, ἢ γιὰ τὴ λάμψη ἑνὸς ἀπομεσήμερου, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι συλλογίζονται ὅτι τὰ συναισθήματα ποῦ ἐκφράζουν αὐτὲς οἱ λέξεις παράγονται μέσα στὴν ψυχὴ. Ὁ ἀμφιβληστροειδῆς δέχεται

MANH